

El vell i la sirena - marçal mora

Marçal Mora Piquet

Capítulo 1

El vell i la Sirena de Marçal Mora

-Ja la veig! - va dir el vell il·lusionat des de dalt del penya-segat.

Encorbat i amb una petita galleda a la mà, es va dirigir cap a ella. Va baixar tranquil·lament pel reguitzell de corbes del camí que el portava a la platja. En tots aquests anys l'havia estat observant des del precipici, de vegades amb sort i d'altres sense, sense cap més remei que esperar de nou que fos un altre dia, una altra setmana o un altre mes. Era molt difícil de veure i les oportunitats benescasses, mentre el vell faroner baixava, recordava els instants que havia tingut la gran sort de descobrir-la. Des d'allí dalt, poques opcions tenia, mirar i remirar la costa, tantes vegades com fes falta, resseguint cada pam de roca que pogués observar. Per sort, encara podia dir que tenia bonavista, tots aquests anys pendent del llum del far, en solitud, no l'havien malmès tant com ell espensava: una vida tranquil·la, unes quantes obligacions que ja se sabia del seu pare i una soledat que no qüestionava perquè formava part de l'existència que ell havia après, sentit i viscut sense preocupar-se massa.

Quan va ser abaix, arran de mar, i en mig de les roques, va fer com si res, es va apropar tant com va poder al llinard de l'esquitxada però segur d'on trepitjava, la mar estava tranquil·la, de moment, i el cel irradiava serenor i quietud. El vent s'havia allunyat a la matinada. I les roques, que feia estona que estaven calentes, sense cap onada que les acarones el suficient per refrescar-les, havien perdut la seva brillantor, mig resseques. En aquell instant, va deixar la galleda a terra i es va ajupir, fent veure que buscava crancs, de tant en tant, rascava la roca per treure un petit mol·lusc i el deixava a la galleda, fent-la crepitjar momentàniament trencant aquell silenci i aquella pau.

- No cal que t'amaguis, t'he vist com et movies des del rocam de dalt. - va dir el vell d'esquena a les roques del mar, mirant l'horitzó i esperant una resposta que no va arribar.

Van passar uns minuts i el vell va seguir la seva tàctica, una conversa que s'havia après perquè s'havia estat preparant per aquella ocasió. Cada frase, cada moviment que pogués fer, mai brusc i sempre atent, l'havia preparat a consciència. L'oportunitat era única i potser no es repetiria mai més a la seva vida.

-T'he vist altres vegades, molt poques, però quan ho he aconseguit, m'he alegrat de veure't.

La roca va emetre un petit soroll, com si es desenganxés una lapa, però el vell no es va girar, tenia un somriure tant gran que no li cabia a l'ànima, el

discurs funcionava.

-Ja sé que no t'està permès parlar amb els humans però el meu pare en va comentar que no era unaraó suficient perquè no succeís.

Aquest cop no es va sentir res i a la poca estona va afegir:

-Bé, segons el que li havia dit el seu anterior successor, el meu pare em va comentar que ell no enva poder veure mai cap i abans de deixar-me, em va insistir per si jo tenia més sort, que provés decomunicar-me, que no deixés d'observar la costa, que algun dia, potser, podria descobrir-ne alguna.

De la roca es va sentir un esbufec, o va ser un cop de vent. El vell no ho podia saber ja que el seucor s'accelerava. Estava orgullós de la seva fita, estava feliç per complir el desig del seu pare però1l vell i la Sirena Marçal Moras'havia de tranquil·litzar, havia de ser capaç de controlar-se i no girar-se. Va rumiar i això ho haviapensat moltíssimes vegades que potser era millor demanar permís per donar-se la volta, que seria unfracàs si per sorpresa es giravoltés només per veure-la un instant, havia d'aconseguir que laconfiança fos el llaç d'aquella comunicació, d'aquell diàleg que el vell, d'esquenes, estava tenintsuposadament amb una sirena.

Va esperar uns minuts llargs i finalment, sense rebre cap estimul, cap resposta, va decidir seguirparlant, tenia tot un guió per deixar anar.

-Doncs, ja em veus, vell i apunt de fer els noranta...

Es va sentir una rialla, un petit xiscle que al faroner el va posar en alerta, tenia el cos a flor de pell ino era pas que passes fred, senzillament, estava convençut que darrera seu hi havia una bestiolaobservant-lo.

Va haver un silenci incòmode, però el vell va saber reaccionar, només havia de seguir l'estratagemaque tenia après des de tants anys.

-Això que et deia, que en tinc quasi be noranta, i estava pensant quin desig voldria pel meu aniversari. Els faroners fem aquestes coses saps?, ens passem tot el dia pensant que ens podemregalar el dia del nostre aniversari, és una distracció però alhora un repte, i no és fàcil, com ja saps,a l'illa ben poca cosa diferent si pot trobar, però n'hi ha, i tant que n'hi ha. Tu per exemple, és unexemplar que mai havia vist de tant aprop, bé ara tampoc, però era el desig que buscava, trobar-me'n una de ben aprop.

Va esperar uns segons i va seguir amb el seu discurs, confiant amb el seu text après.

-Així que per això he baixat, no volia destorbar-te però des del cim, quan t'he vist, he pensat desobte en que el meu desig es feia realitat i he pensat que maco que és aquest món que les coses quepenses, poden realitzar-se.

La roca va repetir aquell soroll com si es desempallegués alguna cosa, aquest cop, més seguit i mésfort. Segurament la Sirena s'havia separat de la roca.

-Però clar, - va seguir dient el vell – jo vaig demanar veure'n una d'aprop i estic aquí d'esquena, mirant l'horitzó, parlant al vent com si el desig s'hagués fet realitat, però no és ben bé així i emdesanimo, jo penso que si no et fa res, podria posar-me de costat, o seure almenys a la roca que tinca la meva esquerra.

-Seu on vulguis, el mar és de tots – va parlar la Sirena.

El vell va quedar mut, de fet, va ser ell que va deixar passar força estona abans que tornessin a parlar, i tremolós, va buscar amb la mà la roca per arrepenjar-se a poc a poc, mentre cobra val'enteniment i la certesa de que realment havia sentit parlar a una sirena. Va acabar de seure, decostat, i va pensar que de reüll encara podria observar-la, aquest detall també l'havia assajat moltesvegades.

2l vell i la Sirena Marçal Mora

-I què doncs, ja no dius res?, tant que parlaves fa una estona i ara mut. A mi, no em molesta el silenci, de fet, no l'he sentit mai però entenc que és l'absència de qualsevol so però jo sento constantment els motor dels vaixells, l'aire i els sons dels fons marí.

-Ah si? - va dir sorprès el vell faroner, estava desbordat per la situació, de reüll no parava d'observar-la.

- Si, per això em trobes a la teva costa, aquí descanso una mica dels sons i sobretot dels sorolls.

Exceptuant es clar, la teva galleda.

El vell va somriure però estava astorat, observava amb exagerada atenció cada centímetre de la sirena. La pell, arrugada i fosca, estava col·lapsada de petites closques, de musclos, de cargols, de lapapes, d'escopinyes i algues. El seu cos se semblava més a un peix gros que a una persona, no tenia braços ni pits però si unes aletes llargues com la de les foques que li servien per aguantar-se a la roca, la cua això si, platejada feia més d'un metre i brillava com les tonyines de la mar. Els cabells eren un desastre, en tenia pocs i semblaven els pels dels óssos marins, la cara vella i amb

cicatrius.

No era una sirena jove però tampoc se sabia dir quan anys tenia.

-Ja sé que m'observes però podries dir-me alguna cosa. He fet realitat el teu desig?.

-I tant!, - va dir sobresaltat el vell – ara ja no seguia cap text après.

-I necessites saber alguna cosa?, vols preguntar-me res?

-Sí, creus que podré tornar-te a veure?

-Veure'm?, potser si però parlar, no ho crec, ja ho has dit, ho tenim prohibit.

- Ah que hi ha més com tu?

-No, no perdona, bé sí, però poques, som bastant solitàries saps? I potser en veig alguna cada... unsquants anys, ja no em quedem gaires.

-Què fascinant! - va dir el vell, havia perdut el guió de la seva trobada.

-Però escolta, ja no tornaré per aquí, no és segur per a mi, buscaré una altre illa per descansar.

-No, no perdona!, va dir el vell, jo no vindré pas a molestar-te, voldria això si, tornar-te a veure,parlar una estona com ara, no sé, conèixe't millor. Ser amics.

La sirena se'l va mirar incrèdula,va respirar fons i li va dir:

-Jo sóc més vella que tu i la meva experiència em diu que la meitat del que dius son mentides il'altre meitat cabòries de pescador. Tot el que tu em puguis explicar, jo ja ho sé d'abans, d'altreshomes com tu, altres indrets, d'altres fars. Tot el que jo et pugui explicar només farà créixer la tevaansietat per conèixer-me més i més. I no puc permetrem aquest tipus de conversa. Només etdemano, ja que jo he complert el teu desig, és que marxis, que pugis al far, i així tu compliràs elmeu.

El vell no va reaccionar de cop, volia rebatre-li, però li va dir amb tanta determinació que va acabarper aixecar-se de la roca i va marxar lentament.

-Si és el teu desig, - va dir llastimosament, faré el que em demanes.

Abans d'agafar la pujada es va girar però a la roca ja no hi havia cap sirena i va saber que no n'hauria mai més. Potser aquest era el gran

secret de les sirenes, que no poden estar mai en un mateix lloc gaire temps. I amb aquest pensament , el faroner va anar pujant lentament el camí de tornada.